

Evangelium radosti nebo radost evangelia?

Krátce po Velikonocích 27. dubna budou svatořečení Jan Pavel II. a Jan XXIII. Zvláště první ze zmíněných papežů se zapsal hluboko do vzpomínek, a mnozí si kladli otázku, zda může přijít ještě jiný papež stejně charismatičtý. Ale když nastoupil papež František, nestačil nikdo žasnout. O to víc se čekalo na jeho první samostatné písemné dílo. Vyšlo na podzim jako exhortace a nese název *Evangelium gaudium* – Radost evangelia. Je reflexí biskupské synody o nové evangelizaci.

Když jsem se do textu začel, byl jsem překvapen čtivým stylem, který se neutápí v komplikovaných větách. A tak by se chtělo zajásat nad lehkostí napsaných slov. Ale náhle přijde to nejzásadnější. Papež František totiž velmi důrazně apeluje na misionářský rozměr v životě každého křesťana. Píše: „Sním o misijním rozhodnutí, které bude schopné všechno proměnit, aby se zvyklosti, styly, harmonogramy, slovník i všechny církevní struktury staly přiměřenou cestou k evangelizaci současného světa spíše než k sebeprezentaci“ (EG 27). Misionářská volba je jistě otázkou především církevních struktur, ale dopadá i do nejposlednějších koutů našich společenství.

Co to je, ona misionářská volba? Je to ochota a nasměrování ke zvěstování toho, co jsme sami přijali lidem, kteří jsou za hranicemi kostelů a církevního světa.

Máme nyní před očima události Velikonoc, které budeme slavit tady, u nás v našem společenství. Největší a nejzásadnější svátky víry jsou prožitím záchrany, kterou Bůh člověku nabídl. O Velikonocích se dotkneme lásky Nebeského Otce, která jde tak daleko, že vydá vlastního Syna... To je jádro křesťanské zvěsti (kérygma): Kristus se stal člověkem, aby nás svojí smrtí a vzkříšením zachránil. Bůh zachraňuje, touží znovu a znovu dávat šanci, hledat řešení a ukazovat člověku, že on jediný je skutečným Pánem přes všechny pády a prohry světa. To je radost evangelia. To se netýká „nějakých lidí“, to se týká nás. Tato záchrana dopadá až do Dejvic, až do našeho srdce. Každý, kdo ji objevil, nemůže mlčet.

Papež ve své exhortaci jde ještě dál a klade otázku, proč se nám nedaří tuto misionářskou výzvu naplnit. A tady se objeví druhý rozměr Františkova textu, apel na paralyzující omrzlost (EG 81). Hořkost, která komentuje všechno dobré, každou dobrou snahu pošlapává a zesměšňuje. Jistě platí, že mnoho pokusů ve vztazích, práci, výuce, hlásání se nezdaří. Ale to není důvod, abychom se vzdali. Dnešní mentalita náročnosti (a zvláště v Praze) zcela demotivuje běžného člověka, protože se necítí být „odborník“, a tak se raději do věci ani nepustí. Riskovat výsměch „dokonalých“ je opravdu nepříjemné. Papež jako hlava církve však vyzývá, abychom se nebáli „ušpinit blátem cest“ (EG 45). Lze mnoho, není to věc jen kněze či hrstky nadšených. Evangelium se týká každého.

Zůstává otázka: Co je misionářská volba pro společenství u svatého Vojtěcha? Co je misionářská volba právě pro mne?

P. Michal Němeček

Svědectví katechumenky Dany

Jak jste asi mnozí zachytili, v našem společenství se připravují katechumeni na křest (celkově jde o čtyři lidi, ale dva ještě mají ke křtu kus cesty). O letošních Velikonocích se bude křest týkat Dany a Katky. Požádali jsme Danku o krátké svědectví, jak uvěřila:

Som študentka FIT na ČVUT a pochádzam zo stredného Slovenska. Často dostávam otázku: „Slovenka a pripravuje sa na krst v Česku? Veď ty si musela vyrastať v kresťanskom prostredí.“ A na to môžem povedať len, že je to tak, ale zároveň nie je. Na strednej mi bolo v otázke viery všetko jasné: „Nič viac neexistuje.“ Nič, čo sa nedá vedecky stopercentne podložiť proste nie je. Prostredie ma dotlačilo až do fázy, že som o viere nechcela počuť ani slovo a svoj názor som aj dávala najavo. Ja neviem presne povedať, kedy vo mne došlo k zmene, všetko to prichádzalo postupne a niektoré situácie, ktoré prispeli ku zmene si vybavujem až spätne. Najdôležitejšie, ale určite boli na začiatku moje stretnutia s ľuďmi, ktorí vierou naozaj žili, nehádali sa so mnou a prijali ma takú ako som bola. Preto by som chcela apelovať aj na vás: neminimalizujte vieru na nedelňé návštevy kostola a na dodržiavanie nejakých pravidiel, ale žite ju. (Ja viem to sa ľahšie hovorí, ako uvádza do praxe.) Samozrejme nezakotvila som hneď u katolíkov, teda pôvodne vôbec nie v kresťanstve. Prví boli budhisti, ale tak nejako som hneď vedela, že to nebude moja cesta. Potom však prišiel jeden zážitok, vďaka ktorému som sa začala viac zaujímať o kresťanstvo. Časom som oslovila jed-

nu pani profesorku, teraz už budúcu krstnú mamu, či by niečo o ňom nepovedala a hovorí mi o ňom až doteraz. Toto sa udialo ešte tesne pred príchodom do Prahy. Tu som začala navštevovať omše u sv. Vojtěcha a spolčo, ktoré organizovalo Chemin Neuf, čo bola pekná „náhoda“, pretože práve v jednom ich komunitnom dome vo Francúzsku (Sablonceaux), keď som tam študovala a bolo mi smutno za Slovenskom som sa prvýkrát stretla s prijatím, o ktorom som písala. Časom som nabrala odvahu osloviť Patera... teda, no dobre aby som bola úprimná, nenabrala, kamarátka ma dotiahla za ruku. Bola by som veľmi rada, keby som časom mohla lepšie spoznať aj vás, a zároveň vás prosím o modlitbu. A ako to šlo ďalej už viete všetci...

Milá Danko, děkujeme ti za to, žes nám dala nahlédnout do svého nitra. Věřím, že tě budeme provázet modlitbou na tvém posledním úseku cesty ke křtu, ale i po něm. Vítejte mezi námi.

Stručně ze Svatovojtěšské rady

Pastorační rada se sešla v pondělí 7. dubna, aby pokračovala v rozjeté práci. Pastorační plán, s jehož obsahem jsme vás seznámili v příloze minulého Vojtíka, začíná nabírat reálné obrysy a jednotlivé pracovní skupiny se s chutí pustily do plánovaných aktivit. Může se vám tedy stát, že budete členy pastorační rady osloveni s nabídkou spolupráce.

Přednáška P. Kotase na liturgický prostor měla velký ohlas, koneckonců debata se protáhla do pozdních večerních hodin. Mnohé z ní vyplynulo, jedno však chceme říci jasně. Ambicí pastorační rady a duchovní správy není rekonstruovat kostel do podoby ani vzdáleně podobné původnímu ztvárnění z roku 1927. Pokud se do přeměny pustíme, výsledkem by měl být moderně ztvárněný sakrální prostor

s možností příležitostně uspořádat i přednášku, doplněný příjemnostmi typu klubovna, prostory pro setkávání a výuku, kuchyňka, záchody atd. Členové rady Iblova, Jirsa, Verner a Němeček zpracují „inventuru“ prostor a funkcí, které by naše společenství pro své fungování potřebovalo. Ta pak bude podkladem pro další diskusi i pro jednání s majitelem objektu.

Minulonedělní burza dětského oblečení byla pokusem oživit tuto aktivitu, sešlo se několik prodávajících, avšak žádní kupující. Na podzim burzu zkusíme znovu, atraktivněji, s programem.

Dětská loď a její hlučnost se stávají nepředvídatelným fenoménem. Někdy je skoro ticho, jindy ze mše nemají nic ani rodiče v dětské lodi, ani lidi v kostele. Zde bychom apelovali na rodiče, aby si více všímali, co a kde jejich děti dělají a sami aby nepřispívali ke zvýšené hlučnosti. Zejména prosíme o pozornost v prostoru pod schody na ohoz, kde se každý zvuk díky koupelnové akustice zesílí. Pokud byste sami měli nápad, jak úroveň hluku udržet na rozumné míře, dejte nám, prosím, vědět.

Také jsme plánovali termíny různých akcí, poznamenejte si již teď do svých diářů, že se chystá: **31. května farní pouť** na Budeč a **13. září velká farní slavnost** spojená s oslavou dvacetiletého trvání rytířského řádu u sv. Vojtěcha. Obě akce budou se mší svatou a jsou určeny nejširšímu okruhu zájemců a program bude bohatý.

Vít Grec

Ad Pozdravení pokoje

Nad tímto příspěvkem v minulém Vojtíku jsem opravdu zaplesala. Díky. Vítovi se podařilo shrnout pocity a zkušenosti, které tuto velmi významnou součást liturgie občas provází, ale

staví tím tak do úplně jiného světla. Jsem přesvědčena, že použité vykání má být výrazem slušnosti – dobrého vychování; ale toto je jasně situace, kdy etiketa nemůže být nadřazena významu našeho počínání – svému sousedovi předávám pokoj Kristův a to je přeci vzkaz adresný – zcela osobní. Vzpomínám si na jednu rozsáhlou práci o výzkumu jazykových zkušeností emigrantů–exulantů, zkrátka všech, kteří byli nuceni ve svém životě přijmout za vlastní jiný jazyk než mateřský. Kdy takovýto člověk vždy použije mateřštinu a tykání? Odpovědí bylo, při počítání peněz a v modlitbě – rozhovoru s Bohem. Práci s penězi teď ponechme stranou, ale ten Kristův vzkaz přeci do téhle kategorie svou výjimečností jistě patří. Mysleme na to.

Irena Brožová

Nové oblečení o velikonocích

Když jsem byla čerstvě vdaná, zeptala se mne před Velikonocemi tchyně, jestli už mám něco nového na sebe.

Když jsem se minulý rok starala o babičku, tak mi vyprávěla o jedné tetě, která chodila do kostela nejraději o velikonocích, aby všichni sousedé viděli její nový klobouk.

A když jsme v našem společenství vítali katechumenky, vzpomněla jsem si na to nové oblečení. Ony budou mít o velikonocích docela jistě to nejkrásnější oblečení na celém světě.

Budou oblečeny v Krista.

A my ostatní?

Šancí pro nás může být obnova křestního slibu. A pokud už musíme vystát nějakou frontu, může to být třeba ta před zpovědníci.

Anežka Voldřichová

Za Karlem Krausem

I ten, komu připadá liturgie mší během roku jednotvárná, zaregistruje, že Velikonoce jsou zvláštní tím, že hned dvakrát namísto monologického čtení evangelia vystoupí před shromážděnou obec tři osoby a ve čtení evangelia se podle rolí střídají. Těm, kdo maturovali z češtiny, se vybaví, že právě tento prastarý velikonoční zvyk, vycházející ze snahy názorněji předvést věřícím pašijový příběh, byl prvním krokem ke vzniku středověkého divadla. Stačilo pak jen, aby vystupující osoby kromě čtení rolí začaly napodobovat děj posunky, pohyby – a další dramaturgické nápady již následovaly tak, jako když se dá lavina do pohybu. A tak dnes nás obklopuje moderní divadlo ve vši nepřehledné pestrosti žánrů, námětů, forem.

Možná právě proto není náhodou, že mezi těmi, kdo psali slavné kapitoly moderního českého divadla, jsou zastoupeni věřící. Jednoho z nich, nenápadného, již poněkud shrbeného pána, jsme pravidelně vidávali v našem společenství. Vidávali – protože Karel Kraus zemřel ve věku 94 let před několika týdny, 15. března.

O jeho zásluhách, vrcholících v dramaturgické spolupráci s režisérem Otomarem Krejčou ve společném Divadle za branou, hovoří mnoho nekrologů (včetně článku Miloše Doležala „Touha po smyslu se sklonem k naději“ ve 14. čísle Katolického týdeníku). Chci zde proto spíše zmínit pár osobních vzpomínek ze společných setkání u svatého Vojtěcha.

Karel Kraus patřil do kroužku vesměs starších pánů (a dvou dam), kteří zakládali místní pobočku České křesťanské akademie. Pokud mu to zdraví dovolovalo, pravidelně a aktivně se účastnil přednášek. V živé paměti mi zůstala jeho replika k přednášce Jaroslava Meda o pohnutých dobách druhé, tj. pomni-

chovské republiky. Diskusi o kritickém vztahu mladých katolických intelektuálů ke kulturně-politickému milieu první republiky zakončil poznámkou o tom, že v době Mnichova i březnové okupace „jsme do toho šli všichni stejně“. A touto poznámkou z vlastní zkušenosti, protože on tuto dobu prožil, tímto osobním svědectvím, mně dopověděl mnohé, co jsem z knih nevyčetl.

Málokdo u nás postřehl skutečnost, že před několika lety – to již chodil o holi – jej velvyslanec Francouzské republiky pozval do Buquoyského paláce na Velkopřevorské náměstí, aby mu slavnostně předal vysoké francouzské státní vyznamenání – Řád čestné legie. Francouzskou noblesu ostatně vyzařoval do svého okolí – je zvláštní, že si jej vybavím vždy ve světlém obleku.

Pokaždé, když odejde někdo, kdo se stal legendou, se svět zachvěje. Jako ledovec, jehož část se zřítí do moře a roztaje. Jsme o kousek zranitelnější, o kus bezradnější, osamocenější. Dokážeme sami svým životem a svou prací pro ostatní aspoň trochu zaplnit toto místo?

Hynek Krátký

P.S.: Za Karlem Krausem

Nedá mi to, abych vzpomínku na vzácného člověka nedoplnila stručnou glosou. Někdy kolem Vánoc jsme si v neděli po mši před kostelem popřáli hezký celý den, pohodový nastávající týden a při pozdravu na rozloučenou K. K. suše poznamenal: „Nohy mi neslouží, už musím jen jezdit autem“; a nasednuv do sytě žlutého malého fiatku pozvolna vyrazil. Bylo to naposled, co jsme s ním mluvili.

Irena a Petr Brožovi

Vydařený konec masopustu

Letos jsou Velikonoce v jednom z nejpozdějších možných termínů. Díky tomu vše vyšlo tak dobře, že jsme poslední neděli před začátkem postu mohli společně oslavit kulaté narozeniny P. Aleše Opatrného. Čas se zpátky nevrátil, ale to skoro čtvrtstoletí nazpět tu najednou bylo s námi. Někteří pamětníci možná i „zamáčkli slzu v oku“, asi všichni jsme cítili, že tvoříme jedno společenství, které se postupně mění a chvála Bohu, netrčí jen na místě. Troufám si říct, že o oslavencově podílu na tom nepochyboval vůbec nikdo. Agapé („farní kafe“), následující po společně slavené liturgii, uvítali s nemalým jásotem především všude vířící děti – a že jich tu nemáme málo. Těch dobrot u kuchyňky! Fronta gratulantů se dlouho táhla hlavní lodí a oslavenec trpělivě přijímal všechna naše vinšování. Jeho úsměv se klidně vznášel v tom radostném mumrajchu. Ovládnul i všechny kouty. Pohodové dopoledne dne svátečního, dalo by se konstatovat – chvíle požehnaná.

Je v lidské přirozenosti, že takovéhle okamžiky se přímo hlásí o zakonzervování – teď je nám dobře, tak co, ať to tak zůstane – a je to. Jenomže taky, už i z Písma víme, že tak tedy ne – tudy cesta nevede. Život není stacionární. Otázka, jak dál, je stále aktuální – pojímána z mnoha úhlů pohledu, žel, zároveň zprofanována i mnoha různými výroky a hesly. No, a právě jednomu z těchto aspektů, liturgickému prostoru, byla věnována výborná přednáška P. Jana Kotase, hluboce vzdělaného člověka, rovněž úzce spjatého se svatovojtěšským společenstvím. Potřeba vytvoření vhodného–vyhovujícího–současné době odpovídajícího prostředí pro vertikální komunikaci člověka je stará jak lidstvo samo a není tudíž jen otázkou kultury židovsko-křesťanské. Tak, jak se

během věků vyvíjel a vyvíjí vztah člověka s Bohem, tak se proměňuje i liturgický prostor. Vztah je živý – tedy směřuje dopředu. Je proto základní nutností, zachytit toto směřování, srovnat se s ním a pokusit se vytvořit prostředí takové, v němž nemusím už říkat vůbec nic – jen vědět–cítit–vnímat, že já, člověk s plným svým člověčenstvím, jsem, jsem tu ve vší intimitě s Bohem, a zároveň jsme tu my všichni „člověkové“ – společenství. Je to proces kontinuální napříč dějinami, bez nějž bychom jaksi zamrzli–znekrotizovali–zkameněli.

Tyto dvě jistě „nadstandardní“ události byly vrcholem času, který se záhy překulil do doby postní. Ve středu jsme přijali popelec nejen jako připomínku své skutečnosti, ale zároveň jako výzvu k vnitřnímu osvobození se a radosti. O první postní neděli nás pak všechny P. Michal pozval spolu s dětmi na cestu k Velikonocům. Byl to skvělý týden – vydařený konec masopustu. Díky za něj.

Irena Brožová

Pojedte s námi v létě do Taizé!

Když jsem před třemi lety do Taizé jela poprvé, vůbec se mi tam nechtělo. Přihlásila mě máma a představa, že budu rozebírat biblické texty s cizími lidmi a třikrát denně chodit do kostela mě dost děsila. Opak se ale stal pravdou a od té doby se do Taizé každý rok ráda vracím.

Co se mi na Taizé tedy tak líbí?

Taizé je podle mě jediné místo na světě, kde člověk může úplně zapomenout na „normální“ svět a soustředit se sám na sebe. Všichni jsou milí, usměvaví a přátelští. Obzvlášť na konci prázdnin je to super, člověk se tam hezky zrelaxuje a začátek školního roku hned není tak hrozný. (Navíc si člověk i pocvičí jazyky!). Pokaždé se tam skamarádím se spoustou lidí

z celého světa a s některými se tam dokonce pokaždé znovu potkám.

A ohledně kostela: i když jsem před první návštěvou Taizé byla na Taizé modlitbě tady v Praze, atmosféra se nedá s modlitbami v Taizé srovnat. Když se třikrát denně sejde několik tisíc lidí, aby se spolu ztišili, modlili a zazpívali si, má to svoje nepopsatelné kouzlo.

Pokud tedy aspoň trošku uvažujete o tom, že byste chtěli zažít církev trochu jinak, potkat mladé lidi z různých zemí a různých křesťanských vyznání nejenom při vzájemném sdílení, ale i při práci a zábavě, rozhodně neváhejte a pojedte, nebudete litovat. Kdybyste měli jakékoli dotazy nebo chtěli slyšet víc dojmů, nebojte se mě osobně zeptat nebo mi napsat na mail (madla@grec.cz).

Madla Grecová

Svatovojtěšské společenství organizuje letní pouť mladých od 16 do 30 let do komunity bratří v Taizé ve dnech 23. 8.–31. 8. 2014. Bližší informace na webu kostela nebo u Marty Hoškové, Madly Grecové nebo Terezky Jelínkové.

Setkávání maminek

Když jsme se koncem minulého roku s kamarádkou Gábinou rozhodly, že se pokusíme obnovit společná setkávání maminek u sv. Vojtěcha, měly jsme samozřejmě obavy, zda je to dobrý nápad a jestli se vůbec ujme. Párkrát jsme se sešly také jen my dvě, ale o to větší mám teď radost, že se nás obvykle schází kolem pěti a celkově se zapojilo přibližně deset maminek. Sama za sebe musím říct, že jsem za každé setkání moc ráda, a i když to někdy vyžaduje změnu zaběhnutého harmonogramu, nebo si připadám unavená a nejradši bych se nikam netrmácela, pokaždé si odnáším něco pěkného. Asi hlavním přínosem je

pro mě to, že si můžu popovídat s ostatními maminkami a sdílet společné problémy. Chtěla bych poděkovat všem, kteří nám umožnili tato setkávání uskutečnit, P. Michalovi, farníkům za jejich podporu a hlavně všem maminám, které se již zapojily. Zároveň bych chtěla pozvat i všechny ostatní maminky, které zatím ještě neměly čas či odvahu, aby mezi nás zavítaly a obohatily jak nás, tak i sebe. Scházíme se jednou za čtrnáct dní, vždy ve středu od 9.30 do 11.30 v kostele sv. Vojtěcha na pódiu. Příští setkání bude 16. 4., rozpis jednotlivých setkání najdete buď na nástěnce v kostele nebo na webových stránkách svatovojtěšského společenství, sekce Dětské aktivity. Setkávání je určeno primárně pro maminky na mateřské dovolené a jejich děti, které teprve čeká nástup do mateřské školky.

Lenka Nevařilová

Odvoz do a z kostela

Chtěla bych poděkovat všem, kteří se přihlásili na případnou pomoc s odvozem lidí do/z kostela (zatím se přihlásili čtyři dobrovolníci). Mám vás ve své evidenci a v případě potřeby se na vás určitě obrátím.

Služba se skromně, ale slibně rozběhla. Také proto chci připomenout, že se stále mohou hlásit především ti, kteří by odvoz do/z kostela chtěli využít. V případě zájmu kontaktujte P. Michala, jáhna Martina nebo mě.

Barbora Vernerová

Ping pong

Zveme vás na 3. ročník farního turnaje ve stolním tenisu, který se bude konat již 26. 4. 2014 od 9 do cca 16 hodin ve víceúčelovém sportovišti ČVUT Pod Juliskou 4, Praha 6 – Dejvice.

Přihlásit se stále ještě můžou kluci i holky ve věku od 12 do 90 let na přihlašovacích listech vpravo u sakristie nebo e-mailem na vb.vernerovi@seznam.cz.

Přijďte si zahrát nebo jen tak fandit

Vláda Verner

Truvérská mše podruhé

Píšu vám, protože se chystáme znovu provést rytmičkou Truvérskou mši, ale tentokrát na misijní neděli 27. 4. u Markéty v Břevnově. Další zpěváci, kteří se minule ještě neúčastnili jsou vítání.

Máme v plánu udělat ještě tři zkoušky, a to jednu pouze pro zpěvy, druhou hromadnou, a třetí zvukovou v sobotu večer v Markétě den před provedením.

Na minulé nástrojové zkoušce jsme nastínili datum té hromadné, a to by mohlo být večer na velikonoční pondělí. Zkouška pouze pro zpěvy by mohla být tento nebo příští víkend, a zazěl i nápad udělat ji ještě po nedělní zkoušce sboru.

Tak se vás tedy ptám, kdo kdy by měl chuť a čas.

S pozdravem

Vojta Zavadil

Rybí krev

Dovolíme si vám krátce představit knihu, kterou jsme před nedávnem objevili na pultech knihkupectví a která pro mě znamenala doslova průlom v současné české literatuře. Autorem je rodák z Českých Budějovic Jiří Hájíček

(1967). Jeho nová kniha s názvem *Rybí krev* potvrzuje, že autor umí napsat mnohovrstevnatý příběh nejen bravurně, s logickým uspořádáním a s jakýmsi vystupňováním dramatických situací a zajímavým vývojem postav, ale také, že do svých postav vetkl touhu po hodnotách, které považujeme za trvalé, pevné i současné: touhu po rodinné soudržnosti, hledání svých kořenů, ale i po odvaze ptát se na staré a bolestné záležitosti.

Román *Rybí krev* se dá zařadit do venkovské prózy. A my se tak díky autorovi ocitáme na jihu Čech v malé vesnici, které hrozí vysídlování, bourání a následné zatopení, aby v té překrásné krajině mohla stát jaderná elektrárna. Jsme vtaženi do děje osudů několika rodin a sledujeme společenský vývoj kraje, rodin a jednotlivců doslova bez dechu. Na jejím počátku se v roce 2008 vrací po patnácti letech v cizině Hana do polozatopené vesnice, kde vyrůstala a chtěla se stát učitelkou ve vesnické jednotřídce, ale všechno je jinak. Nyní odvážně pátrá po lidech, kteří pro ni kdysi znamenali velmi mnoho, včetně otce a nezvěstného bratra. Pak se vracíme zpátky do 70. a 80. let, sledujeme pozvolný rozpad její rodiny, politické tlaky doby, ale i obyčejné radosti a plány. Potom se vydáváme opět do současnosti a nějak ctíme její snahu o pochopení složité životní cesty jejího otce v 50. letech a důvodech jeho vystupování v rodině. Román Jiřího Hájíčka dostal ocenění Magnesia Litera 2 013 jako kniha roku. Vydal Host. Přiznám se, že jsem dlouho nečetla tak silný příběh o odpuštění a síle lásky. Mohl by se vám také líbit.

Jana B. Klepková

Velkonoce u sv. Vojtěcha

17. dubna **Zelený čtvrtek** – mše svatá na památku Večeře Páně v 19.30 hod.
18. dubna **Velký pátek** – obřady na památku utrpení Páně v 17.30 hod.
Při těchto obřadech se bude již tradičně konat sbírka na pomoc křesťanům ve Svaté zemi.
19. dubna **Bílá sobota** – denní modlitba církve a první část udílení křtu v 8.00 hod.
Velikonoční vigilie ve 21.00 hod.
20. dubna **Neděle Zmrtvýchvstání Páně** – mše sv. v 8.50 hod. Po mši svaté budou žehnány pokrmy.

Upozorňujeme, že mše svatá začíná o více než půl hodiny dříve, protože od nás bude přímý rozhlasový přenos. Je také proto třeba přijít včas – ještě lépe s malým předstihem.

21. dubna **Pondělí velikonoční** – mše sv. v 9.30 hod.

Příležitost ke svátosti smíření

pondělí 14. 4.	v 16.00	děti do 10 let
pondělí 14. 4.	od 18.00	mládež
středa 16. 4.	od 18.00	dospělí
sobota 19. 4.	od 9.00	dospělí (do 11.00)

Informační tisk duchovní správy u sv. Vojtěcha, Kolejní 4, Praha 6. Pro vlastní potřebu.

REDAKCE: Vít Grec, Jana Klepková, Hynek Krátký, Katka Kuřová, Irena Brožová

Příspěvky odevzdávejte na vojtik@morha.com. Sazba: Vojta Grec. Za obsah odpovídá redakce.

Vojtik na webu: www.sv-vojtech.eu/vojtik. Náklad na výrobu čísla je 5 Kč.